

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase ve věci žalobce: **S. D.**, zastoupený Mgr. Martinou Sklenskou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2024, čj. OAM-618/ZA-ZA11-K18-R2-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2025, čj. 32 Az 10/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občanem Turecké republiky a příslušníkem kurdské menšiny. Žádost o mezinárodní ochranu podal v České republice dne 14. 5. 2023. Jako důvod uvedl vyhrožování a pronásledování ze strany rodinných příslušníků jeho tehdejší přítelkyně, kteří tak činili kvůli nesouhlasu s jejich vztahem. Tuto situaci se nesnažil řešit skrze bezpečnostní složky v zemi svého původu, poněvadž v jejich pomoc nemá důvěru. Stěžovatel dále uvedl, že není členem žádné politické strany ani skupiny, a je bez politického přesvědčení.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2023 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal pochybení spočívající v nezákonném zásahu do procesních práv žalobce, konkrétně jeho práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu.

[3] Žalovaný novým rozhodnutím ze dne 31. 10. 2024 podruhé neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 - § 14b zákona o azylu. Žalobce i proti druhému rozhodnutí žalovaného podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Žalobce v žalobě poukázal na nedostatečné a neodůvodněné zjištění skutkového stavu týkajícího se policejní ochrany poskytované na území Turecka všem rovným způsobem a zda není v rámci poskytování ochrany státními orgány diskriminována kurdská menšina. Konkrétně nebylo řádně zdůvodněno využití zprávy týkající se této problematiky ve správním rozhodnutí a její aplikace na žalobcův případ. Dále pak žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný neposuzoval jeho žádost o mezinárodní ochranu z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který byl v době podání žádosti stále účinným.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Žalovaný podle něj vydal napadené rozhodnutí na základě náležitě zjištěného stavu věci. Taktéž náležitě odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, a to včetně § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kdy uvedl, že vycestování žalobce nebude v rozporu s mezinárodními závazky. Neshledal žádná pochybení, ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. V neposlední řadě krajský soud zdůraznil, že otázkou směřující na kurdský původ žalobce se žalovaný zabýval pouze z procesní opatrnosti, neboť sám žalobce nijak výslovně tuto skutečnost jako obavu z pronásledování neuváděl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[5] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobní argumentací. Proto opakuje námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu týkajícího se policejní ochrany poskytované na území Turecka všem rovným způsobem a zda není v rámci poskytování ochrany státními orgány diskriminována kurdská menšina. Konkrétně nebylo řádně zdůvodněno využití zprávy týkající se této problematiky ve správním rozhodnutí a její aplikace na případ stěžovatele. Dále pak znovu poukazuje na skutečnost, že žalovaný neposuzoval jeho žádost o mezinárodní ochranu z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který byl v době podání žádosti stále účinným.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta pro její nedůvodnost, či eventuálně pro nepřijatelnost odmítnuta. Jako důvody uvádí, že kasační stížnost je pouhým vyjádřením nesouhlasu s vydaným rozsudkem a správním rozhodnutím.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

pokračování

[8] Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán. Z toho důvodu je kasační stížnost nepřijatelná.

[9] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS).

[10] Krajský soud shrnul podstatu rozhodnutí žalovaného, věnoval se rozboru a individualizaci jednotlivých způsobů mezinárodní ochrany ve stěžovatelově případě. K tomu Nejvyšší správní soud považuje za důležité připomenout, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2007, čj. 7 Azs 81/2007-43). Žalovaný není povinen sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 50/2003-47), a ani není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003 čj. 5 Azs 24/2003-42).

[11] K námitce neposouzení žádosti z hlediska v té době účinného § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu Nejvyšší správní soud konstatuje, že se touto otázkou zabývali jak žalovaný, tak krajský soud. Žalovaný uvedl, že po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených stěžovatelem případné vycestování stěžovatele nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Na to ostatně již správně odkázal krajský soud (bod 26 rozsudku). I ten poté zopakoval, že neshledal žádné důvody, pro které by vycestování stěžovatele mělo být v rozporu s mezinárodními závazky.

[12] Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel skutečně nevznnesl žádná relevantní tvrzení, proč by neudělením mezinárodní ochrany mělo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, či jiného mezinárodního závazku. Z toho důvodu není pochybením krajského soudu a ani žalovaného, pokud se s obecným důvodem (pouhým odkazem stěžovatele na čl. 8 Úmluvy) pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vypořádaly také pouze v obecné rovině.

[13] Stěžejním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo stěžovatelovo tvrzení, že je mu v zemi původu vyhrožováno a je pronásledován soukromými osobami, konkrétně rodinnými příslušníky jeho tehdejší přítelkyně. Na vnitrostátní orgány se s touto situací neobrátil, situaci řešil pouze s otcem. Jak již Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob v zemi původu nejsou bez dalšího azylově relevantním důvodem (rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48, či ze dne 30. 6. 2005, čj. 4 Azs 440/2004-53). Z judikatury plyne, že cizinec musí hrozící újmu ze strany soukromých osob nejen hodnověrně tvrdit (např. rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2021, čj. 5 Azs 61/2020-30), ale taktéž prokázat, že se bez úspěchu

pokusil využít ochrany ve státě původu, respektive, že stát původu cizince není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tj. neučinil či neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění (rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008-62, či ze dne 26. 10. 2007, čj. 2 Azs 66/2007-79). Nejvyšší správní soud taktéž judikoval, že stejně tak i pronásledování může být činěno ze strany soukromých osob, nicméně i zde nejdříve musí dojít k marnému pokusu využití ochrany ve státě původu (např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, či usnesení NSS ze dne 21. 10. 2009, čj. 5 Azs 44/2009-73). Z judikatury Nejvyššího správního soudu taktéž vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, čj. 5 Azs 11/2012-23). Jak již vyplynulo z azylového příběhu stěžovatele, svou obavu nepodložil konkrétními tvrzeními či situacemi, které by odůvodňovaly neschopnost či neochotu vnitrostátních orgánů v jeho situaci zasáhnout.

[14] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že ani soud nevypořádal jeho argumentaci ohledně nedostatečně zjištěných informací o zemi původu, tak ani ta, dle Nejvyššího správního soudu, nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatel konkrétně namítá, že žalovaný neshromáždil žádný podklad týkající se policejní ochrany poskytované na území Turecka všem rovným způsobem a zda není v rámci poskytování ochrany státními orgány diskriminována kurdská menšina.

[15] Jak vyplynulo z azylového příběhu stěžovatele, stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podával z důvodů vyhrožování a pronásledování ze strany soukromých osob. Stěžovatel nevznesl žádnou argumentaci ohledně svého kurdského původu, či že by turecká policie neposkytovala ochranu i obyvatelům kurdského původu. Teprve v žalobě namítal, že shromážděné informace o zemi původu neobsahují žádné zprávy týkající se policejní ochrany poskytované na území Turecka kurdským obyvatelům.

[16] Krajský soud při vypořádání této námitky uvedl, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaké žalovaný opatřil podklady pro rozhodnutí a jak všechny tyto skutečnosti i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu hodnotil ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného (bod 29) a konstatoval, že neshledal pochybení ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (bod 38). V části správního rozhodnutí, na něž krajský soud odkazuje (s. 3 napadeného rozhodnutí), je řešeno využití prostředků k ochraně stěžovatelových práv s odkazem na Informaci MZV ČR, ze dne 23. 8. 2023: Turecko – Odepření ochrany ze strany policie; odepření soudní pomoci; možnosti ochrany osob ohrožených trestnou činností, čj. 118577-6/2023-MZV/LPTP, která je součástí správního spisu.

[17] Z této informace, dle názoru Nejvyššího správního soudu, vyplývá, že rozdílný přístup státních orgánů není založen na základě regionů či identity oznamovatele trestného činu, ale dle nebezpečnosti takové osoby či oznamovaného trestného činu proti vládnoucímu tureckému režimu (bod 9). Zde lze pouze dodat, že sám stěžovatel uvedl, že není politicky činný a případný oznamovaný trestný čin nedopadá do kategorií vyjmenovaných v bodě 9 rozebírané zprávy. Taktéž je v této zprávě uvedeno (bod 2), že oznamovatel při podání trestního oznámení uvádí osobní a kontaktní údaje, mezi něž nepatří údaj o příslušnosti k národnostní menšině. Stejně tak lze vyjít i z další zprávy, konkrétně Informace

pokračování

Ministerstva zahraničních věcí – Turečtí občané kurdského původu, kde je uvedeno, že jméno/příjmení či vzhled osoby s jistotou neindikuje příslušnost ke kurdskému původu. Z odkazu krajského soudu na konkrétní část rozhodnutí žalovaného (s. 3 a 4) a uvedenému závěru v jeho rozsudku, lze dovodit, že měl za to, že již ve správním spisu jsou obsaženy informace týkající se policejní ochrany poskytované na území Turecka kurdským obyvatelům.

[18] Ani tato argumentace stěžovatele tedy nezakládá zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti.

[19] K stěžovatelovým námitkám již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Sesbírané informace o zemi původu, z nichž žalovaný a krajský soud vycházel, korespondují s rozsahem a zaměřením důvodů, pro které stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu, a které ve správním řízení uvedl. Stěžovatel nezakládal žádost o mezinárodní ochranu na skutečnosti, že je příslušníkem kurdské menšiny, ale na pronásledování a vyhrožování ze strany soukromých osob, přičemž tato skutečnost sama o sobě nezakládá důvod k udělení mezinárodní ochrany.

[20] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a odmítl ji jako nepřijatelnou podle § 104a soudního řádu správního.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. září 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu